

Нудний карнавал

Василь Симоненко

Ходжу. Сиджу. Лежу. І скнію.
Мовчу. І часом шаленію
Від власних гадок і гидот.
Не задавлю у серці змія —
Він ссе і ссе собі помиї
З моїх бездонних нечистот.

О чому я такий порожній,
Такий дурний і “невозможний”,
Що сам себе убити рад?!
Чи не тому, що мускул кожний
Із тиші рветься в світ тривожний
Під вітровій і зорепад?

Де ж ті одні-єдині руки,
Що в час досади і розпуки
Мене сховають в свій овал?
Нема їх! Лише вітер грюка
Та смуток мій, Нудьга і Мука
Ведуть свій звичний карнавал.